

— — יונה מנלה, שהתחיל עמו במחלקת בני המשקים של הנח"ל — על שניהם שלח ועליה:

הוא הינו

.. מוזר:

עד כמה מתקשרים האדם והכלי בזכרון. יוחנן לבדו — כמעט שאיני זוכר. אבל יוחנן והחצוצרה — כמעט תמיד. ככה, פשוט — בצמד. הוא והיא. ג'ונס והחצוצרה — —

בשעות המנוחה ובשבתות, עת רבצו כולם על מיטותיהם, באפס-מעשה, הייתה עולה תרועת-החצוצרה ומתפשטת בכל המאהל, כשהיא מביאה בכנייה סעון עליצות לחלל-העולם, מעין הקלה, פורקן.

וכך היה גם בשיבטה, לשם באו אלינו שניהם: הוא והיא. הוא והחצוצרה. מאוחר יותר התנדב יוחנן לגדוד 50, ולאחר שבעה חודשי-היכרות נפרדו דרכינו.

ככה זה. נפרדים.

ואף פעם לא יודעים עד מתי. ואף פעם לא יודעים אם בכלל...

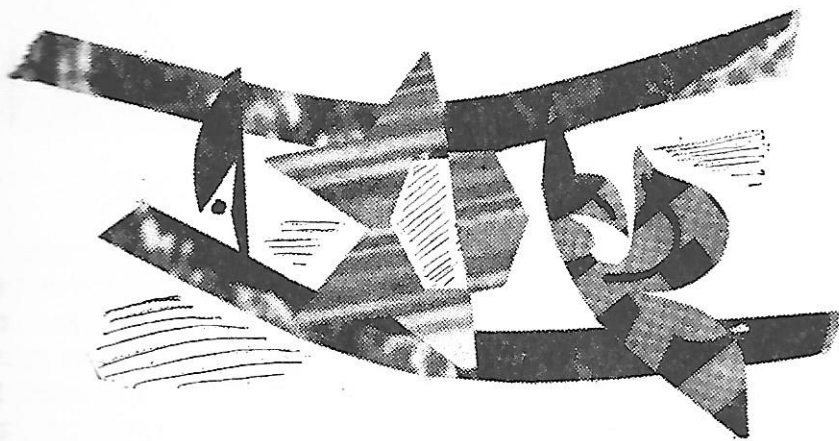
בפעם הבאה כבר נפגשנו בשלושה. הוא, אני והמלחמה. החצוצרה לא הייתה פה. לא הפעם.

בלילה ראינו את ראשוני ההליקופטרים, הם המריאו וטסו לעורפם של המצרים. עמוק בתוך הלילה. עמוק בתוך אוס-כתף.

בבוקר נודע — המשימה בוצעה. החטיבה עלתה לירושלים, לעזרתם של שאר הצנחנים, כובשי העיר. בשטח הכינוס, בעיצומן של ההכנות, ניגש אלי סיכה אבנימלך ואמר שתי מלים נוראות:

ג'ונס הלך...

נדמה היה לי שאני שומע, מאי-שם, חצוצרה מתייפחת — — —

.. חנוך עמיר, חברו לגדוד 50 — ליהודה, האב:

אפשר מאוד שהלכתי — מלל...

.. אצלנו במשק היו גם כן קורבנות רבים. ולי — לי לא היה העוז לנסות להוריהם ולומר דברי-עידוד. וכי מה כבר אפשר לומר בשעה שכואתם? וכו' איזה עידוד יכול להיות? ואולי — אולי משום שהייתי די מרוחק מאותם הוריים גם לפני האסון?